

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียน โดยมีสมมติฐานในการวิจัยว่า พฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มจะลดลง และในระยะติดตามผลกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มจะมีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงกว่ากลุ่มควบคุม ผลของการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ นั่นคือ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลง และในระยะติดตามผลกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วงเวลาของพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของกลุ่มทดลองในระยะติดตามผล ($\bar{X} = 4.05$) ลดต่ำลงจากระยะเส้นฐาน ($\bar{X} = 77.06$) (ตารางที่ 4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวสนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งแสดงว่าการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนได้ นั่นหมายถึงว่ากระบวนการของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มได้ทำให้สมาชิกเกิดการพัฒนาตนเอง และปรับปรุงตนเองเพิ่มมากขึ้น โดยการที่สมาชิกกลุ่มจะมีการสำรวจตนเอง สำรวจพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของตนเองจะเริ่มยอมรับว่าตนเองเป็นผู้กระทำพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนอย่างแท้จริง จากตัวอย่างเช่น

เม่า "แต่ก่อนผมพูดมาก แล้วอยากจะลองเปลี่ยนดู... ก็อยากลองเปลี่ยนพฤติกรรมที่มันไม่ดี... แบบพูดมากอะไรอย่างนี้ก็พูดให้น้อยลง แล้วอีกอย่างชอบพูดแข่งอาจารย์ แล้วก็ไม่ค่อยตั้งใจเรียนว่าจะลองทำ ตอนแรกว่าจะลองทำตัวเงียบ ๆ ดูก่อนครับ... ผมชอบพูดแทรกอาจารย์ตลอด แล้วก็ชอบเดินเล่น เวลาอาจารย์สอนผมก็ชอบพูดเสียงดัง แล้วหยอกเพื่อนด้วย"

เอก "ตอนนั่งเรียนผมก็นั่งแบบนอนนะครับ แบบว่าไม่ค่อยนั่งตัวตรง เวลาเรียนหนังสือในห้องผมก็เล่นมาก เกินไป... ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง"

ประกฤษ "วันนี้ผมก็อ่านหนังสือการ์ตูน แล้วก็ไปดูนายหมง เขียนการ์ตูน... .. แล้วก็หย่นาย เอก"

นิดหน่อย... (หัวเราะ) แล้วก็ไปแหย่นายเม่า... แล้วไปแหย่นายอภิสิทธิ์ข้างหลัง... (หัวเราะ)
แล้วข้างขวาก็ไปแหย่นายหมงครับ... ...ผมแบบว่า...แบบว่าถ้ากวนเพื่อนอย่างนี้ะครับ มัน
ก็ห้ามใจไม่ไหว แบบว่าไม่มีอะไรทำ บางครั้งผมไม่ได้เอาสมุดมา ผมก็เลยไม่มีอะไรทำ ก็ชอบ
ไปแหย่เพื่อน แล้วถ้าเบื่อ ๆ แบบว่าพออาจารย์พูดไปมันจะหลับอย่างนี้ ผมก็หาแหย่เพื่อน"

หมง "วันนี้ผมไม่ตั้งใจเรียน เพราะผมห่วงเขียนการ์ตูนครับ"

จิว "ตอนแรกผมก็ตั้งใจอ่านการ์ตูน พออ่านเสร็จผมก็ไปกวนคนอื่นเค้า... ...แล้วเอาไม้ขีด
ไปแหย่เพื่อนครับ"

ภาส "ผมก็ไม่ค่อยตั้งใจเรียนครับ อ่านการ์ตูนครับ ผมก็หมอบไปได้โต๊ะ แล้วอ่านการ์ตูนครับ ก็
เรียนไม่รู้เรื่องเลยครับ ไม่รู้เรื่องที่อาจารย์สอน"

และ เขายังได้ทราบว่า เขาได้รับผลกระทบจากพฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียนของเขา
เอง ครูผู้สอนและเพื่อนรักเรียนคนอื่น ๆ จะรู้สึกต่อพฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียนของเขา
อย่างไร จากตัวอย่างเช่น

เม่า "ทำให้เข้าใจเรื่องที่อาจารย์พูดไม่ติดต่อกัน และเข้าใจผิดไปจากเรื่องที่อาจารย์พูดครับ
เพราะว่าพอฟังไปได้ค่อนหนึ่งแล้ว อยู่ ๆ ก็เอาใจไปไว้ที่อื่นค่อนหนึ่ง แล้ววกกลับมาที่ต่อกันไม่ติด"

"ทำให้ผมฟังไม่รู้เรื่อง บางครั้งก็ทำให้ผู้อื่นเสียสมาธิไปด้วย เพราะถ้าเราหัวเราะเสียงดัง
คนอื่นเค้าก็มองมาที่เรา อาจารย์ก็หยุดพูด เรื่องมันก็ไม่ติดต่อ... ถ้าเราหัวเราะเสียงดัง ๆ
พูดเสียงดัง เพื่อนเค้าก็มองมาที่เรา อาจารย์เค้าก็ต้องหยุดพูดไปเลย เพราะว่าอาจารย์เค้า
โกรธนะครับ เพราะว่าไปซัดจังหวะ เพราะอาจารย์เค้ากำลังพูด และเพื่อนเค้าก็ไม่สนใจ เพราะ
มองมาที่เรา และอาจจะขบขันคุยกัน แล้วในที่สุดก็คุยกันไปเลย แล้วพออาจารย์พูดต่อ ก็อีก
นานกว่าเค้าจะตั้งใจฟังเหมือนเดิมครับ"

ประกริช "ทำให้ผมฟังอาจารย์สอนไม่รู้เรื่อง... ทำให้ความรู้ไม่ไหลครับ... ทำให้อาจารย์
อารมณ์เสีย แล้วก็บ่น แทนที่อาจารย์จะพูดเนื้อหา อาจารย์ก็ด่าพวกเรา แล้วอาจารย์ก็ลืมเนื้อ
หา อาจารย์จะพูดสาระสำคัญให้เราฟัง อาจารย์เห็นเราเล่นกัน คุยกัน หยอกกัน อาจารย์ก็ด่า
พอสลับมาสู่เนื้อหาอาจารย์ก็ลืม เรื่องที่จะพูดไป"

หมง "ทำให้อาจารย์ดี... อาจารย์ด่าทั้งห้อง... ทำให้การเรียนของเราขาด ๆ ไม่เป็น
ตอนครับ"

จิว "ทำให้ผมเรียนหนังสือไม่ค่อยรู้เรื่องครับ"

ภาส "ผมก็เรียนไม่รู้เรื่องเลยครับ ไม่รู้เรื่องที่อาจารย์สอน... ทำให้จับใจความที่อาจารย์

พูดไม่ได้ครับ เเงหน้าขึ้นมาทีหนึ่ง อาจารย์ก็ไปเรื่องใหม่แล้ว ไม่ทันอาจารย์ครับ"

เอก "ทำให้ผมฟังอาจารย์สอนไม่รู้เรื่อง แล้วก็ทำให้เพื่อน ๆ บางคนไม่ชอบครับ... อาจารย์คงคิดว่าเราไม่ตั้งใจเรียน... เมื่อเวลาเราไม่ตั้งใจเรียน เราก็จะชวนคนอื่นคุย พอไม่ฟังอาจารย์ก็โกรธ ทำให้อาจารย์ด่า ก็เสียไปหมดทั้งห้อง และการฟังก็ไม่ปะติดปะต่อกัน และทำให้อาจารย์เสียอารมณ์ครับ"

และจากการกระทำพฤติกรรมก่อนกวนชั้นเรียนในขณะที่มีการเรียนการสอนของนายเอก เป็นผลทำให้เอกเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ และรู้สึกว่าอาจารย์กลั่นมือคดกับตน ซึ่งเอกได้เล่าให้กลุ่มฟังว่า "ผมรู้สึกว่าอาจารย์กลั่นมือคดกับผม ตอนนั้นผมคุยกับเพื่อนอยู่ดี ๆ แล้วเพื่อนผมแย่งเอาไม้บันทึกไปผมก็แย่งเอาคืนมา แล้วอาจารย์ก็เดินมาตีผมครับ แล้วพูดว่าหยุดกันทำไม เล่นกันทำไม ส่วนเพื่อนที่เล่นกับผม อาจารย์ไม่มอง ไม่พูดว่าเค้าเลยครับ คล้าย ๆ กับว่าเค้าไม่ผิด อาจารย์ก็มาว่าแต่ผม เป็นอย่างนี้หลายครั้งแล้วครับ หรืออย่างเวลาย้ายห้องเรียน แล้วผมเข้าไปแย่งที่นั่งก่อน แล้วนายพร้อมพงศ์เค้าก็มาแย่งที่นั่งของผม ผมก็เถียงกับเค้าครับ เพราะผมไม่ผิด อาจารย์ก็เดินมาตีผม ทว่าผมมากวนเพื่อนครับ อีกอย่างหนึ่งอาจารย์เค้าไม่ค่อยตามเหตุผลหรอกครับ พอเห็นมีเรื่องอะไรกัน อาจารย์ก็มาลงแต่ผม"

และในขณะที่เดียวกัน เขาก็จะได้ทราบว่าพฤติกรรมการกวนชั้นเรียนของเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ ก็จะมีผลกระทบต่อตัวเขาเช่นเดียวกัน (Dinkmeyer 1968: 275; Patterson 1971: 185) ตัวอย่างเช่น

เม่า "บางครั้งอาจารย์ด่าบ่อย ๆ นี้ผมรำคาญมากเลยนะครับ เวลาอาจารย์ด่านายธนินทร์กับนาย กฤษณ นี่มันน่ารำคาญ ผมรำคาญด้วยชะ เวลาผมกำลังนั่งฟังอยู่ดี ๆ นะชะ ก็มีเรื่องอะไรขึ้นมา"
เอก "ทั้ง 2 คนไม่ตั้งใจเรียนทุกวิชา วิชาวิทยาก็ไม่ทำแบบฝึกหัด แล้วก็ชวนเพื่อนคุย นั่ง ๆ อยู่ก็เอาคืนมาเตะได้โต๊ะครับ ทำให้เพื่อนเสียสมาธิครับ"

และในการเข้ากลุ่ม สมาชิกกลุ่มจะได้แสดงสัมพันธ์ภาพของเขที่มีต่อบุคคลอื่นที่ปรากฏ และจากปฏิกริยาของผู้อื่นทำให้เขาเข้าใจได้ว่า ผู้อื่นรู้สึกต่อเขา และการกระทำของเขาอย่างไร เขาจะมีโอกาสได้ทดลองเปลี่ยนวิธีการเข้าสังคมกับผู้อื่น ซึ่งจะทราบผลแห่งการกระทำของเขาได้จากปฏิกริยาของสมาชิกในกลุ่ม (วัชร ทรัพย์มี 2522: 176) กระแสของกลุ่มจะทำให้สมาชิกเกิดความเข้าใจตนเองและเกิดความรับผิดชอบในพฤติกรรมการกวนชั้นเรียนของตน และเกิดการตระหนักว่าพฤติกรรมการกวนชั้นเรียนของตน เป็นพฤติกรรมที่ไม่ทำให้เกิดผลดีแก่ทั้งตนเองและผู้รอบข้าง สมาชิกกลุ่มจะมีโอกาสได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสมและพฤติกรรมใหม่

ที่เกิดประโยชน์แก่ทั้งตนเองและผู้อื่น (Mahler 1967: 16; Rao 1981: 174) ซึ่งจะเป็นผลให้สมาชิกเกิดคุณค่าในตนเองเพิ่มมากขึ้น เช่น จากตัวอย่างของนายเม่า เมื่อผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ฝึกฝนการใส่ใจซึ่งกันและกัน โดยการให้สมาชิกกลุ่มจับคู่กัน และให้ทำแบบฝึกหัด "trust walk" ในการทำแบบฝึกหัดครั้งนี้ ครั้งแรกนายเม่าจับคู่กับนายประกฤษ ซึ่งนายเม่าได้ปฏิบัติค่อนนายประกฤษอย่างนุ่มนวลมาก จนนายประกฤษเกิดความรู้สึกพึงพอใจ และรู้สึกว่านายเม่ามีความเข้าใจตนเองมาก และเมื่อสมาชิกเรียกร้องให้มีการกระทำแบบฝึกหัดเดิมนี้อีกครั้งหนึ่ง ผู้นำกลุ่มก็ตกลงและเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้จับคู่กันเองใหม่ แล้วนายหมงก็รีบวิ่งเพื่อไปเข้าคู่กับนายเม่าทันที ผู้นำกลุ่มจึงถามถึงความรู้สึกของนายหมงว่าตอนนั้นรู้สึกอย่างไรถึงวิ่งไปเข้าคู่กับนายเม่า นายหมงก็บอกให้ทราบถึงความรู้สึกของตนว่า

หมง "รู้สึกเค้าทำดี ผมก็เลยเอาเค้าครับ"

ผู้นำกลุ่ม "เมื่อได้ยินอย่างนี้ เมารู้สึกอย่างไรคะ"

เม่า "ไม่รู้สึกอะไร"

ผู้นำกลุ่ม "เม่าลองนึกดูใหม่นะคะ ว่าพอหมงวิ่งเข้ามาหาเม่า เมารู้สึกอะไรไหม"

เม่า "รู้สึกว่าเรามีค่าขึ้นมาอีกสักนิดหนึ่ง"

และยังจะเกิดความเคารพในตนเองเพิ่มสูงขึ้น ทำให้สมาชิกเกิดการพัฒนาเติบโตไปในด้านต่าง ๆ และสามารถเรียนรู้ที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างกลมกลืน (Trotzer 1977: 33-36)

และจากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วงเวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลด้วยการทดสอบค่าที (t-test) (ตารางที่ 6) พบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วงเวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.05$) ลดต่ำลงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 79.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่าในระยะติดตามผล การให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มยังคงมีผลทำให้พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองยังคงอยู่ในระดับต่ำ อันเป็นผลเนื่องมาจากนักเรียนกลุ่มทดลองเกิดการเรียนรู้จากพฤติกรรมของตนเองพร้อมทั้งยังมองเห็นถึงคุณค่าของการเรียนรู้นั้น และจะมีการถ่ายโยง (transfer) ไปใช้ นอกกระแสมของกลุ่ม ซึ่งสมาชิกกลุ่มจะมีโอกาสได้พูดคุยสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มได้ ทำให้มีโอกาสได้ทราบว่าคนอื่น ๆ คิดอย่างไรกับตน และยังสามารถถึงคุณค่าของข้อมูลย้อนกลับซึ่งจะได้รับจากเพื่อน ๆ สมาชิกกลุ่ม อันจะช่วยให้เกิดการพัฒนาเติบโต

ภายในจิตใจของคน และจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ที่เหมาะ (Boy and Pine 1968: 227-228; Dinkmeyer 1968: 272)

ในตารางที่ 4 เมื่อพิจารณาข้อมูลเป็นรายบุคคล พบว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วง เวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนในระยะเส้นฐานของนักเรียนกลุ่มทดลอง คือร้อยละ 75.55, 84.25, 75.74, 78.15, 82.77 และ 65.92 ตามลำดับ และกลุ่มควบคุมคือร้อยละ 72.22, 81.48, 69.25, 72.03, 65.00 และ 81.11 ตามลำดับ นั้น อยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน ต่อมาในระยะทดลองซึ่งให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มกับกลุ่มทดลอง พบว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วง เวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองลดลงทั้ง 6 คน คือ ร้อยละ 22.41, 37.22, 17.96, 26.30, 31.46 และ 15.19 ตามลำดับ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุมแต่ละคนมีค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วง เวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างจากระยะ เส้นฐาน คือ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 75.37, 75.55, 77.60, 74.25, 85.92 และ 77.60 ตามลำดับ และในระยะติดตามผลนักเรียนในกลุ่มทดลองแต่ละคนยังมีค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วง เวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนที่ลดลงไปอีกคือ ร้อยละ 7.00, 5.33, 0.67, 4.67, 6.33 และ 0.33 ตามลำดับ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุมแต่ละคนมีค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วง เวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนที่อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับระยะ เส้นฐาน และระยะทดลอง คือ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 76.00, 73.67, 92.67, 72.00, 84.67 และ 77.00 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณานักเรียนกลุ่มควบคุมเป็นรายบุคคลพบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมคนที่ 2 คนที่ 4 และคนที่ 6 ในระยะให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม และระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วง เวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนต่ำกว่าระยะ เส้นฐานในบางครั้งก็ตาม แต่การลดลงของค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วง เวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมคนที่ 2, 4 และ 6 นั้นไม่ได้ลดลงอย่างสม่ำเสมอ ในแต่ละระยะ ดังเช่น นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 6 คน

การที่นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนครั้งของช่วง เวลาของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนในระยะทดลอง ซึ่งให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มกับกลุ่มทดลอง และในระยะติดตามผลต่ำกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมนั้น สามารถกล่าวได้ว่าเป็นผลมาจากการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ซึ่งทำให้พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองลดลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเคอฮิส (De Esch 1977: 117-122) ซึ่งพบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรม

ก่อนงานในชั้นเรียน กลุ่มที่ได้รับการการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มจะมีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนลดน้อยลง และมีดัชนีบทสนทนาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และยังพบอีกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มจะถูกส่งตัวไปยังห้องปกครองมีจำนวนลดน้อยลงกว่าก่อนได้รับการการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม